

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/233/2014
Identifikačné číslo spisu:	2311214050
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2311214050.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu WELDAS, s.r.o., so sídlom v Galante, Matúškovská cesta 881, zastúpeného advokátskou kanceláriou Čibrik & Blazsek, s.r.o., so sídlom v Šali, Hlavná 14, proti žalovanému H., bývajúcemu v I., zastúpeného JUDr. Ladislavom Krčmárikom, advokátom so sídlom v Nitre, Štefánikova 43, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 20 Cb 133/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. februára 2014 sp. zn. 24 Co 77/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta rozsudkom zo 17. októbra 2012 č.k. 20 Cb 133/2011-111 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody vo výške 1.565,87 eur s 8 % úrokom z omeškania zo sumy 1 414,42 eur od 16. novembra 2010 do zaplatenia a zo sumy 151,45 eur od 11. novembra 2011 do zaplatenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 81 písm. a/, c/, e/, § 177 ods. 1, § 178 ods. 1, 2, § 179 ods. 1 a § 186 ods. 2 Zákonníka práce a vecne tým, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného. Dospel k záveru, že priamou a bezprostrednou príčinou vzniku škody bol technický stav motorového vozidla žalobcu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom z 19. februára 2014 sp. zn. 24 Co 77/2013 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 181,11 eur s 8 % úrokom z omeškania od 16. novembra 2010 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Návrh žalobcu vo zvyšku zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému pomernú náhradu trov konania vo výške 727,58 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania vznikol pracovnoprávny vzťah na základe pracovnej zmluvy z 10. apríla 2007. Dospel k záveru, že je daná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti zo strany zamestnávateľa a vznikom škody, prihliadol na mieru zavinenia žalovaného ako aj na závažnosť

porušenia povinnosti zamestnávateľa a výšku pomernej účasti účastníkov na spôsobenej škode určil u žalobcu na 80 % a u žalovaného na 20 %. Zohľadnil plnenie poskytnuté žalovaným žalobcovi vo výške 594,- eur a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 181,11 eur predstavujúcu rozdiel sumy 975,14 eur a sumy 594,- eur (poznámka dovolacieho súdu - rozdiel tejto sumy predstavuje 381,14 eur) s úrokom z omeškania vo výške 8 % z dlžnej sumy od 16. novembra 2010 z dôvodu, že žalovaný uhradil žalobcovi sumu 444,- eur 15. októbra 2010 a sumu 170,- eur 15. novembra 2010 s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania žalobca odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, keď odvolací súd dospel k záveru, že je preukázaná príčinná súvislosť medzi škodou a porušením právnej povinnosti u účastníkov konania. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol. Uviedol, že v odvolacom konaní bolo dostatočne preukázané porušenie právnej povinnosti a zavinenie na strane zamestnávateľa, ako aj príčinná súvislosť medzi škodou a porušením právnej povinnosti žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Odvolací súd napadnutým rozsudkom v podstate rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti potvrdil a zmenil ho v časti 181,11 eur s 8 % úrokom z omeškania od 16. novembra 2010 do zaplattenia, v ktorej časti žalobe vyhovel (posudzujúc vec z hľadiska obsahového). Keďže žalobca napadol rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, dovolací súd sa zaoberal dovolaním žalobcu tak voči potvrdzujúcej ako aj voči zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o dovolanie žalobcu podané proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že je napadnutý taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu voči potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

K dovolaniu žalobcu podanému voči zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že z hľadiska legislatívno-technického bol v § 238 O.s.p. zvolený taký spôsob vyjadrenia prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, so zreteľom na ktorý je zrejmé, že ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. je [špeciálnym (v zmysle konkrétnejšom)] ustanovením, ktorého aplikácia má v zmysle právneho princípu „lex specialis derogat legi generali“ prednosť pred (všeobecnejšími) ustanoveniami § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. V nadväznosti na to treba konštatovať, že ak výška peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd, neprekročila v určitej veci násobky minimálnej mzdy uvedené v § 238 ods. 5 O.s.p., je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neprípustné, i keď smeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci bola žaloba podaná 20. júna 2011; v deň jej podania určovalo výšku minimálnej mzdy ustanovenie § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 408/2010 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto ustanovenia minimálnu mzdu na rok 2011 predstavovala suma 317,- eur. Trojnásobok tejto sumy je 951,- eur.

Pokiaľ ide o samotnú istinu, žalobca sa v konaní domáhal zaplattenia 1 565,87 eur s príslušenstvom, pričom súd prvého stupňa žalobu zamietol. Odvolací súd zmenou prvostupňového rozhodnutia a čiastočným zamietnutím žaloby rozhodol o peňažnom plnení 181,11 eur. Dovolanie žalobcu voči zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu teda smeruje proti rozhodnutiu o peňažnom plnení neprevyšujúcim trojnásobok minimálnej mzdy (181,11 eur < 951,- eur). Dovolanie žalobcu preto nie je v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. procesne prípustné ani proti zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu.

Dovolanie žalobcu (voči potvrdzujúcej a zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu) by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odhala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v

dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

V prejednávanej veci žalobca v dovolaní namieta, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil; uplatnil teda dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalobcu boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. V preskúmvanej veci o taký prípad nešlo.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodíť z ustanovení § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov vzniklo žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.